

Kicsi és kedves. Derű és az élet szeretete, bölcsesség néz vissza mosolygós tekintetéből. Soó Emma festőművész, aki a hetedik évtizedén túl is hihetetlenül energikus, fáradhatatlannak látszik. Dél-Franciaországban születne újra, ha tehetné, házat építené a Budváron.

Szívesen emlékezik, de nem siratja vissza a múlt időt. A jelent éli, fest, tele van tervekkel. „Ez nem is interjú volt, hanem egy jó beszélgetés. Maga előcsalta belőlem az emlékeket, látja, nem szabad engem kérdezni” – vallotta be búcsúzásunkkor, hogy nagyon drukkolt.

Bár nem szülővárosa, mégis itthonként emlegeti Székelyudvarhelyt. Miért?

Brassóban születtem, de szüleim a háború után ide, Székelyudvarhelyre menekültek. Itt jártam iskolába.

Az első és második osztályt a kedves nővéreknél végeztem. Rég volt már, de nagyon szép volt. Az a fegyelem, az a tisztaság, ahogyan tanítottak minket, egész eddigi életemre hatással volt. Belénk nevelték a szorgalmat.

Akkor hegedülni tanultam, az érdekelt jobban. Fel is léptem a nagyobb ünnepeken. A Király utcai elemi iskolában folytattam, már nem is emlékszem, hogy mi is volt a neve akkor az iskolának. Aztán az elméleti iskolában folytattam. A pénzügyire felvételiztem, **de rossz volt a származásom, nem vettek fel.**

